

Poika nimeltä Päivi

Poika nimeltä Päivi

Nimimerkki JPO

Ikä 20

Mä oon ihan normaali 20-vuotias miehenalku. Armeija on jossain kohtaa edessä ja mulla on muutenkin monta suurta tavoitetta ja unelmaa, mitä haluan elämältäni. Mutta jos joku olis sanonu 16-vuotiaalle minälleni että mä tuun olemaan onnellinen, olisin nauranut ja väittänyt paskapuheeksi. Miten mä pystyn koskaan olemaan muka onnellinen kun mä oon transsukupuolinen?

Mä oon aina ollut todella poikamainen. Ala-asteella mut sekoitettiin todella usein poikiin ja mä hengailin poikien kanssa. Tein poikien juttuja ja leikin poikien leluilla. Kuitenkin mulla on tytön kroppa, ja siitähän sitten ala-asteen loppupuolella mua alettiin kiusaamaan. Murrosikä alko enkä ollut enään niin sukupuolineutraali ulkonäöllisesti. Tissit kasvo ja menkat alko.

Kiusaaminen oli sekä fyysistä että henkistä. Loppujen lopuksi mä yritin hyväksyä sen tosiasian että mä oon tyttö ja että mun pitää olla tyttömainen. Aloin kaveeramaan tyttöjen kanssa ja väkisin väänsin itsestäni tytön, kasvatin pitkät hiukset ja käytin tyttöjen vaatteita.

Yläasteajasta mulla ei oo mitään muistikuvaa, mä elin todella sumussa. Mä olin todella masentunut, yritin itsemurhaa niin monta kertaa etten edes muista. Mä en vaan halunnut jatkaa elämääni, mä en nähny tulevaisuutta itelläni enkä mitään syytä jatkaa elämääni, ja vaikeeen siitä ajasta teki se etten mä tiennyt että miks mä tunnen näin. Kaikki tuntu väärältä.

Noh yläaste meni siinä ja alko amis. Mä leikkasin kännissä hiukseni puolivahingossa lyhyiksi ja mä olin pitemmän aikaa miettinyt olevani lesbo. Naiset vaan viehätti mua enemmän ku miehet. Tulin kaapista läheisilleni ja kaikki olivat todella kannustavia ja tukevia. Mut määritelmä "naisista tykkäävä nainen" ei tuntunut oikeelta. Masennuin, viiltelin.

Sitten sain päähäni lukea transsukupuolisuudesta. Mun sisällä muljahti. Mä en sitä tietenkään heti hyväksynyt itselleni, en mä oo sairas, en mä oo friikki. En mä halua että mua aletaan syrjimään taas. Salaa pukeuduin miesten vaatteisiin ja sidoin rintojani ja salaa nautin siitä. Taistelin itsenika nssa vuoden kunnes mä pystyin sen hyväksymään. Mä kävin niin pohjalla että mulla ei ollut mitään menetettävää.

Ja se taistelu kannatti. Mä tulin pikkuhiljaa kaapista ihmisille ja mä oon voittanut lotossa kun mulle on oikeesti suotu niin mahtavat ihmiset mun ympärille. Se on todella harvinaista, kukaan ei oo hylänny mua. Toisaalta se oli hyvä että ensin tulin kaapista lesbona, koska se antoi sitä varmuutta että mä kelpaan tälläisenä. Se vaikein hyväksyminen oli tosiaan itselle hyväksyminen.

Nykytilanne on siis se että olen saanut vuosi sitten transsukupuolisuusdiagnoosin, olen ollut 7 kuukautta testosteronihoidolla ja mun rinnat on leikattu pois ja menen sosiaalisesti täysin läpi miehenä ja elän normaalia elämää. Mä en oo koskaan eläissäni ollut näin tyytyväinen itseeni tai ollut näin hemmetin onnellinen. Ennen mä en olis välittäny jos olisin kuollut, nykyään mä pelkään kuolemaa koska mä rakastan mun elämääni. Mä uskallan tutustua uusiin ihmisiin, koska mä luotan siihen että mut nähdään minuna, miehenä, ei transmiehenä.

Moni uusi kaveri ei tiedä että mä oon transmies, mutta mä en ota sitä riskiä että mua aletaan kohtelemaan eritavalla. En häpeile kuitenkaan, jos joskus tulee puheeksi niin sitten tulee. Mä oon ylpee itsestäni ja onnellinen.

Haluun tällä mun tarinalla rohkaista muita ihmisiä. Olkaa omia itsejänne, jos joku ei arvosta teitä niin te ette tarvitse niitä. Kaikki palkitaan.

Poika nimeltä Päivi

Published on Nuortenlinkki (<https://vanha.nuortenlinkki.fi>)

Lähde verkko-osoite: <https://vanha.nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2018/poika-nimelta-paivi>